Андрій МАЛИШКО

ПАВЛОВІ ТИЧИНІ

Було: загляне мати, як мрія —
поле, жито.
Хустинка. Яблук трійко. На очах
сум — не сміх.
— Чекають люди волі. Узимку сина
вбито,
Упав з коня на вітер та й на білий
сніг.

Упав з коня на вітер. Чекайте коли-
небудь,
Як серце материнське складе собі
мотив.
В кімнаті тиша, тиша. На етажерці
лебідь.
Франко поглянув журно. Шевченко
похилив.

— Ну, не журися, мамо, ну, сядь, ну,
випий чаю,
Без цукру, правда. Скрута. А що
робить? Зима.
Франко з портрета зорить: мовляв,
я знаю, знаю,
Тарас кудлату шапку з пошаною
здійма.

Снігами ніч сивіє. Пливе хмарина
вранці,
Горить душа поета. Питайте, хто
вони?
А то ж ідуть шахтьори, а вслід ідуть
повстанці,
Веснянку-полісянку виводять чабани.

Давно було, минуло, промчали
літа-коні
Кленовими мостами в багряну
далечінь.
А він землею ходить, сивіють злегка
скроні,
Вітання, усміх милий, брови ласкава
тінь.

Прийшла до нього в гості, зустрілися,
як вдома,
Погожий день-красунець за яворами
зник.
Соромляться дівчата: — Пробачте, не
знайома...

— Оце ви є Олеся? Оце ж ви є
Кулик?

І вже вони, як рідні, і він не зводить
ока
З її скромливо ніжних, у синій
ясноті.
З Корменщини зітхає розорана
толока.
З Хоролу дме вітрами. Не ті літа,
не ті!

Я теж заходжу в гості, в ділах,
мовляв, не всує.
А справді заскучаю, у нього ж все
нове —
Спокійніш ллється слово, бо знаєш
— він почує,
Тепліше б'ється серце, бо знаєш —
він живе!

(З книжки спогадів про Павла Тичину «СПІВЕЦЬ НОВОГО СВІТУ», яка незабаром вийде у видавництві «Дніпро»).